

Warszawa, 16-03-2022 r.

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Marcin Wiącek

XI.815.22.2022.MW

Pan

Witold Kołodziejcki

**Przewodniczący Krajowej Rady
Radiofonii i Telewizji**

ePUAP

Szanowny Panie Przewodniczący!

W związku z toczącymi się pracami nad projektem rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w sprawie udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami w programach telewizyjnych¹, działając także jako niezależny organ monitorujący wdrażanie Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych², o którym mowa w art. 33 ust. 2 tego aktu, niniejszym przedstawiam uwagi do wskazanego projektu.

Ratyfikacja przez Polskę Konwencji potwierdziła prawo osób z niepełnosprawnościami do pełnego i równego korzystania ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności oraz poszanowania ich przyrodzonej godności.

¹ Informacja o konsultacjach publicznych projektu rozporządzenia w sprawie udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami w programach telewizyjnych dostępna jest pod adresem: <https://www.gov.pl/web/krrit/projekt-rozporzadzenia-krrit-w-sprawie-udogodnien-dla-osob-z-niepelnosprawnościami-w-programach-telewizyjnych2>.

² Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych, sporządzona w Nowym Jorku dnia 13 grudnia 2006 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 1169, ze zm.; dalej jako: „Konwencja”).

Zgodnie z jej zapisami, osoby z niepełnosprawnościami powinny mieć zapewniony dostęp do środków komunikacji, w tym technologii i systemów informacyjno-komunikacyjnych, powszechnie dostępnych lub powszechnie zapewnianych, zarówno na obszarach miejskich, jak i wiejskich, na zasadzie równości z innymi osobami. Środki podejmowane w tym celu przez państwo obejmują rozpoznanie i eliminację przeszkód i barier w zakresie dostępności informacji, komunikacji i innych usług, w tym usług elektronicznych, co zostało wprost wskazane w artykule 9 ust. 1 lit. b Konwencji. Państwa-strony mają również obowiązek podjąć niezbędne środki, aby zapewnić osobom z niepełnosprawnościami możliwość poszukiwania i pozyskiwania informacji na zasadzie równości z innymi osobami, m.in. poprzez dostarczanie osobom z niepełnosprawnościami informacji przeznaczonych dla ogółu społeczeństwa, w dostępnych dla nich formach i technologiach, odpowiednio do różnych rodzajów niepełnosprawności, na czas i bez dodatkowych kosztów, o czym jest mowa w art. 21 Konwencji.

Z kolei artykuł 32 ust. 2 Konstytucji RP stanowi, że nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Należy zauważyć, że obecnie, zgodnie z art. 18a ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805, t.j. ze zm.; dalej jako: „ustawa o radiofonii i telewizji”), nadawcy programów telewizyjnych są obowiązani do zapewniania dostępności audycji dla osób z niepełnosprawnościami wzroku oraz osób z niepełnosprawnościami słuchu, przez wprowadzanie udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami, tak aby co najmniej 50% kwartalnego czasu nadawania programu, z wyłączeniem reklam i telesprzedaży, posiadało takie udogodnienia. W ustępie 2 tego artykułu wprowadzono upoważnienie dla Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (dalej: KRRiT) do wydania rozporządzenia obejmującego rodzaje stosowanych udogodnień oraz udział poszczególnych rodzajów tych udogodnień w łącznym czasie nadawania. Projektowane rozwiązania powinny uwzględniać specyficzne potrzeby różnych grup osób z niepełnosprawnościami, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb osób głuchych i słabosłyszących. Mając to na uwadze, proszę o analizę przedstawionych poniżej uwag.

1. Tłumaczenie na polski język migowy jako udogodnienie dla osób głuchych

W projekcie rozporządzenia przekazanego do konsultacji została zmodyfikowana definicja tłumaczenia na język migowy³. Zgodnie z treścią § 3 pkt 2 projektowanego rozporządzenia, tłumaczenie na język migowy rozumiane jest jako tłumaczenie dokonane przez tłumacza języka migowego wpisanego do rejestru tłumaczy polskiego języka migowego, systemu językowo-migowego i sposobu komunikowania się osób głuchoniewidomych prowadzonego przez wojewodę. Rejestr jest prowadzony na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o języku migowym i innych środkach komunikowania się (Dz. U. z 2017 r. poz. 1824, ze zm.; dalej jako: „ustawa o języku migowym”).

Zgodnie z ustawą o języku migowym, znajomość polskiego języka migowego (PJM), systemu językowo-migowego (SJM), czy sposobów komunikowania się osób głuchoniewidomych (SKOGN) jest stwierdzana na podstawie oświadczenia osoby, która złożyła wniosek o wpis do rejestru. Kompetencje tłumaczy nie są jednak weryfikowane w żaden inny sposób. Powyższe budzi wiele obaw osób głuchych i słabosłyszących. Do standardów tłumaczenia na polski język migowy oraz certyfikacji tłumaczy Rzecznik Praw Obywatelskich odniósł się w raporcie dotyczącym sytuacji osób głuchych w Polsce z 2020 r.⁴, gdzie podkreślono, że wpisanie do rejestru nie jest gwarancją jakości tłumaczenia. Żeby zostać zarejestrowanym, wystarczy wypełnić oświadczenie, podając, jakim środkiem komunikacji dana osoba się posługuje (PJM, SJM, SKOGN) i na jakim poziomie: podstawowym, średniozaawansowanym lub zaawansowanym. Każdy, kto się zgłosi, jest automatycznie umieszczany na liście⁵. Należy również zauważyć, że wskazany rejestr został utworzony w celu obsługi osób uprawnionych w kontaktach z organami administracji publicznej, nie zaś tłumaczenia

³ W § 2 pkt 3 rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 15 listopada 2018 r. w sprawie udogodnień dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku i osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu w programach telewizyjnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 2261) wskazuje się, że tłumaczenie na język migowy rozumiane jako tłumaczenie dokonane przez tłumacza języka migowego, o którym mowa w ustawie o języku migowym.

⁴ Więcej na ten temat w raporcie Komisji Ekspertów ds. Osób Głuchych, pt. Osoby głuche w Polsce 2020. Wyzwania i rekomendacje, dostęp pod adresem:

https://www.rpo.gov.pl/sites/default/files/Osoby_Gluche_w_Polsce_2020_Wyzwania_i_Rekomendacje.pdf; dalej jako: „Raport RPO – Osoby Głuche w Polsce 2020”.

⁵ Ibidem, str. 14 i następane.

na inne potrzeby, w tym telewizji. Korzystanie z usług tłumaczy z przywołanego rejestru może doprowadzić do obniżenia jakości przekazu informacyjnego, a w konsekwencji dezinformacji odbiorców, co z kolei będzie zaprzeczeniem idei dostępności, która powinna być główną dyrektywą projektowanych rozwiązań.

Zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1326), przepisów ustawy nie stosuje się do tłumaczy języka migowego oraz innych systemów komunikacji niebędących językami naturalnymi.

Obecnie brakuje standardów tłumaczenia, a stanowisko KRRiT z dnia 30 marca 2021 r. w sprawie jakości i sposobu realizacji tłumaczenia na język migowy w utworach audiowizualnych⁶ nie ma charakteru wiążącego. Zatem nie istnieją procedury pozwalające określić stopień biegłości językowej danej osoby, a przedłożenie oświadczenia o znajomości języka na określonym poziomie należy uznać dalece niewystarczające. Konieczne wydaje się takie rozwiązanie, które pozwoli na zapewnienie odpowiedniego standardu tłumaczenia.

2. Połączenie kwoty napisów dla niesłyszących i tłumaczeń na polski język migowy (PJM) – stosowany spójnik „lub”

Spółeczność osób głuchych i słabosłyszących jest bardzo zróżnicowana, również pod względem języka, jakim się porozumiewa. Osoby głuche, dla których pierwszym językiem jest Polski Język Migowy – PJM, postrzegają napisy w języku polskim jako napisy w obcym języku. Z kolei osoby słabosłyszące podkreślają, że jedynie w przypadku zamieszczenia napisów dla niesłyszących prezentowany przekaz pozostaje dla nich zrozumiały. Powyższe powinno zostać uwzględnione w ramach projektowanej regulacji rozporządzenia dotyczącego udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami w programach telewizyjnych.

Istnieje liczna grupa osób z dysfunkcją słuchu, która zna słabo lub bardzo słabo język polski, co nie powinno jednak dyskryminować ich w korzystaniu z usług

⁶ Stanowisko KRRiT z dnia 30 marca 2021 r. w sprawie jakości i sposobu realizacji tłumaczenia na język migowy w utworach audiowizualnych, dostęp pod adresem: <https://www.gov.pl/attachment/9b28dc52-0244-4959-bb0e-fb3d1c5a18ed>.

powszechnie dostępnych. Osoby słyszące na ogół uważają, że każda osoba głucha „jedynie” nie słyszy i nie porozumiewa się w sposób foniczny oraz powszechnie przyjmują, że każdy zna język polski w piśmie i potrafi się nim sprawnie posługiwać. Tymczasem język polski jest dla wielu głuchych językiem obcym, którego się nauczyli, zaś ich pierwszym, naturalnym językiem jest polski język migowy. Słyszący nie biorą też pod uwagę, że nawet jeśli głusi biegle porozumiewają się w języku polskim mogą mieć kłopoty w komunikacji, gdy znajdą się w szczególnych sytuacjach. Nierozumienie istoty głuchoty przez osoby słyszące stanowi źródło dyskryminacji osób głuchych w życiu codziennym, również tej, która wynika ze stanowionego prawa⁷.

Powyższe zostało uwzględnione w stanowisku KRRiT z dnia 30 marca 2021 r. w sprawie jakości i sposobu realizacji tłumaczenia na język migowy w utworach audiowizualnych, gdzie podkreślono, że: „napisy dla niesłyszących nie stanowią zatem alternatywnego rozwiązania wobec tłumaczenia na język migowy. Ustawa o radiofonii i telewizji wymienia je jako rozłączne, a Rozporządzenie KRRiT z dn. 15 listopada 2018 r. określa definicje tych udogodnień oraz wskazuje odrębne kwoty obowiązujące w tym zakresie nadawców programów telewizyjnych, z uwzględnieniem charakteru i rodzaju nadawanego programu”. Projektowana regulacja pozwala jednak stosować jedno z udogodnień: napisy dla niesłyszących lub tłumaczenie na polski język migowy, zamiast konieczności łącznego ich zamieszczenia. W przedstawionym kontekście zaproponowany spójnik „lub” należy zastąpić spójnikiem „i”, aby osoby posługujące się językiem polskim i polskim językiem migowym miały zapewniony dostęp do programów z udogodnieniami na takich samych zasadach.

3. Propozycja obniżenia niektórych udziałów udogodnień w audycjach i zwolnienia ze stosowania udogodnień przez wybranych nadawców

Ogólny kierunek działań na rzecz zapewnienia dostępności audiowizualnych usług medialnych został wyznaczony w Strategii na rzecz osób z niepełnosprawnościami 2021-2030. W ramach priorytetu dostępności zaplanowano działanie w celu zwiększenia dostępności audiowizualnych usług medialnych dla osób

⁷ Raport RPO – Osoby Głuche w Polsce 2020.

z niepełnosprawnościami⁸. Działanie zakłada podjęcie przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego we współpracy z KRRiT inicjatywy na rzecz zwiększenia udziału dostosowanych do potrzeb osób z niepełnosprawnościami programów telewizyjnych i audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Ponadto działanie zakłada również upowszechnienie w ramach programów informacyjnych i publicystycznych tzw. napisów na żywo oraz przeprowadzenie analizy możliwości wdrożenia zasady, że każda audycja produkcji własnej emitowana z napisami dla osób niesłyszących, audiodeskrypcją lub tłumaczeniem na język migowy w telewizji będzie zamieszczana w Internecie z wykorzystaniem opracowanych dostosowań w myśl działania „reuse and repurpose” na stronach WWW – w sposób zgodny z wymaganiami ustawy o zapewnianiu dostępności dla osób ze szczególnymi potrzebami⁹ (tj. aktualnymi wytycznymi WCAG na poziomie AA).

Największe obawy budzi zapis projektowanego § 7 rozporządzenia, zgodnie z którym udział rodzajów udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami słuchu w kwartalnym czasie nadawania programu, w programach zawierających nie mniej niż 50% audycji informacyjnych lub publicystycznych, w 2022 r. i 2023 r. został obniżony z 30,8% napisów dla niesłyszących oraz 4,2% tłumaczenia na język migowy, do poziomu 17,5% napisów dla niesłyszących lub tłumaczenia na język migowy. Z kolei w 2024 r. udział udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami został obniżony z 44% napisów dla niesłyszących oraz 6% tłumaczenia na język migowy do poziomu co najmniej 25% napisów dla niesłyszących lub tłumaczenia na język migowy.

Dodatkowo w przypadku innych programów, których udział w widowni jest mniejszy niż 1% liczony jako średni udział programu w widowni w roku poprzednim lub w których łączny czas nadawania reklamy i telesprzedaży nie przekracza 72 minut w godzinach 6⁰⁰–18⁰⁰ oraz 36 minut w godzinach 18⁰⁰–24⁰⁰ udział udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami został obniżony o połowę. Z kolei w przypadku, gdy

⁸ Strategia na rzecz osób z niepełnosprawnościami 2021-2030, Priorytet II, działanie 3.7. Zwiększenie dostępności audiowizualnych usług medialnych dla osób z niepełnosprawnościami, str. 159.

⁹ Ustawa z dnia 19 lipca 2019 r. o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami (Dz.U. z 2020 r. poz. 1062, t.j. ze zm.).

liczba mieszkańców w zasięgu programu nie przekracza 500 000 w ogóle zniesiono obowiązek zamieszczania udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami.

W tym kontekście należy podkreślić, że w świetle postanowień Konwencji, obowiązkiem państwa-strony jest podjęcie niezbędnych środków, aby zapewnić osobom z niepełnosprawnościami możliwość poszukiwania i pozyskiwania informacji na zasadzie równości z innymi osobami, m.in. poprzez dostarczanie tym osobom informacji przeznaczonych dla ogółu społeczeństwa, w dostępnych dla nich formach i technologiach, odpowiednio do różnych rodzajów niepełnosprawności, na czas i bez dodatkowych kosztów. Wyłączenie części nadawców z obowiązku zapewnienia dostępu do informacji wraz z udogodnieniami może stanowić niebezpieczne odstępstwo od wprowadzonej zasady w przypadku osób korzystających jedynie z lokalnych stacji telewizyjnych. Programy telewizji regionalnych cieszą się bowiem wśród osób z niepełnosprawnością słuchu bardzo dużym zainteresowaniem, a brak zamieszczania udogodnień w takich przekazach audiowizualnych uniemożliwiłoby pozyskanie informacji o szczególnie istotnych sytuacjach lokalnych. W związku z powyższym należy też podkreślić, że przepis § 10 projektowanego rozporządzenia zdaje się wykraczać poza upoważnienie ustawowe dla KRRiT do wydania w tej materii rozporządzenia określone w art. 18a ust. 2 pkt 2 ustawy o radiofonii i telewizji, gdyż określa grupę nadawców, którzy zwolnieni są z obowiązku zapewnienia udogodnień, nie zaś – jak jest wskazane w ustawie – rodzaj programów, w których nadawcy nie są obowiązani do wprowadzania udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami.

4. Obowiązek zapewnienia dostępności emitowanych programów rozszerzony na całą dobę

Konieczne jest ponowna analiza regulacji zawartej w § 11 projektowanego rozporządzenia, zgodnie z którą audycje z udogodnieniami dla osób z niepełnosprawnościami powinny być nadawane całą dobę. W mojej ocenie powyższe sformułowanie może przyczynić się do powtarzania audycji wraz z udogodnieniami w porze nocnej, zaś w przypadku programów nadawanych w godzinach popołudniowych stosowanie udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami będzie znikome. Efektem

tego będzie spadek liczby dostępnych programów w godzinach największej oglądalności, co z kolei przyczyni się do zwiększenia wykluczenia informacyjnego osób głuchych i słabosłyszących.

Obecnie obowiązujący § 11 rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 15 listopada 2018 r. w sprawie udogodnień dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku i osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu w programach telewizyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2261), zawiera odwołanie do pory nadawanych audycji: audycje z udogodnieniami dla osób niepełnosprawnych powinny być nadawane w godzinach 5⁰⁰-3⁰⁰. Odwołanie się w przepisach do pory nadawanej audycji było słusznym kierunkiem, który powinien być utrzymany w projektowanych przepisach. Proponowana zmiana brzmienia § 11 powinna również uwzględniać, aby programy wraz z udogodnieniami dla osób z niepełnosprawnościami były nadawane w czasie jak najwyższej oglądalności.

5. Doprecyzowanie obowiązku informowania o audycji z udogodnieniami

W § 12 ust. 1 projektu rozporządzenia wskazano, że nadawcy informują odbiorców o terminie, czasie emisji i czasie trwania audycji zawierających udogodnienia dla osób z niepełnosprawnościami oraz rodzaju udogodnień za pośrednictwem kanałów wskazanych w wyliczeniu. Jak słusznie zwrócili moją uwagę przedstawiciele społeczności osób głuchych, doprecyzowanie powinno dotyczyć sposobu wykonania obowiązku informowania o audycji z udogodnieniami, która jest emitowana równoległe z tą samą audycją bez udogodnienia na bardziej popularnym kanale. Informacja o audycji z udogodnieniami powinna pojawić się na obu programach, by głuchy odbiorca oglądający bardziej popularny program mógł ją otrzymać i przełączyć się na kanał z audycją z udogodnieniem. Brak takiej informacji może spowodować, że odbiorca zrezygnuje w ogóle z oglądania programu. Przykładem może być tu emisja eliminacji do Eurowizji w 2022 r. w TVP w programie TVP2 i TVP Rozrywka. Brak informacji o udogodnieniu w TVP Rozrywka spowodował, że wiele głuchych odbiorców zrezygnowało z obejrzenia konkursu, w którym występował również zespół głuchych muzyków Unmute.

6. Konsultacje projektu z osobami z niepełnosprawnościami

Wdrożenie dyrektywy 2018/1808 miało przyczynić się do stopniowej poprawy dostępności usług medialnych¹⁰. Zgodnie z motywem 22 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, państwa członkowskie powinny bez nieuzasadnionej zwłoki zapewnić, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji aktywnie poszukiwali sposobów udostępniania treści osobom z niepełnosprawnościami, w tym osobom z niepełnosprawnością wzroku czy słuchu. Proponowane rozwiązania zmierzają jednak w przeciwnym kierunku, co budzi stanowczy sprzeciw osób głuchych i słabosłyszących. Projektowane rozwiązania powinny powstawać we współpracy z osobami z niepełnosprawnościami oraz organizacjami je zrzeszającymi.

W rekomendacjach kierowanych pod adresem Polski, Komitet ONZ ds. osób z niepełnosprawnościami zalecał, aby zapewnić aktywne i pełne zaangażowanie organizacji osób z niepełnosprawnościami oraz prowadzić z ich udziałem konstruktywne konsultacje wypracowywanych przepisów prawa¹¹. Jest to konsekwencja generalnych założeń Konwencji, która w przepisie art. 4 ust. 3 stanowi, że w toku podejmowania decyzji w zakresie spraw dotyczących osób z niepełnosprawnościami państwa-strony będą ściśle konsultować się z tymi osobami, a także angażować je w procesy decyzyjne za pośrednictwem reprezentujących je organizacji. Podobnie przepis art. 33 ust. 3 Konwencji zakłada, że społeczeństwo obywatelskie, w szczególności osoby z niepełnosprawnościami i reprezentujące je organizacje, będą włączone w proces monitorowania realizacji Konwencji i będą w pełni w nim uczestniczyć. Państwa-strony powinny uznać pozytywny wpływ osób z niepełnosprawnościami i reprezentujących je organizacji na procesy decyzyjne, zwłaszcza ze względu na ich doświadczenia życiowe i wiedzę na temat praw, które

¹⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku (Dz. Urz. UE. L 2018 Nr 303, str. 69).

¹¹ Uwagi końcowe Komitetu ONZ pod adresem Polski, CRPD/C/POL/CO/1 z dnia 29 października 2018 r., pkt 6d, dostęp pod adresem: <https://docstore.ohchr.org/SelfServices/FilesHandler.ashx?enc=6QkG1d%2fPPRiCAqhKb7yhsnLFjcxMd8llx1hLUlxYOloINx89NMREyKDrTPKg7T8aUMAwDVPc%2fx6%2fd5Qg%2bJxRYV2Gi33mW2TralO6fd4KvKhcm%2b1Ckv%2bfJTz0Ns6t832>.

mają być realizowane¹². Konsultacje z osobami z niepełnosprawnościami i ich zaangażowanie powinny zatem stanowić obowiązkowy krok w procesie stanowienia ustaw, rozporządzeń i polityk, niezależnie od tego, czy są to przepisy głównego nurtu, czy też przepisy szczególne, dotyczące bezpośrednio sytuacji osób z niepełnosprawnościami. Konsultacje takie powinny rozpoczynać się już na wczesnych etapach tworzenia prawa czy polityk i gwarantować wkład w ostateczny produkt, we wszystkich procesach decyzyjnych. W konsultacjach powinny uczestniczyć organizacje reprezentujące szerokie spektrum osób z niepełnosprawnością, na poziomie lokalnym, krajowym, regionalnym i międzynarodowym¹³. Postulaty te dotyczą również analizowanego projektu. Z tych względów uwagi przedłożone przez osoby z niepełnosprawnościami, osoby głuche i organizacje je zrzeszające powinny zostać poddane szczególnej analizie i uwzględniane w jak najszerszym możliwym zakresie.

Reasumując, w mojej ocenie, zaproponowane w projekcie kwoty zamieszczanych udogodnień są na zbyt niskim poziomie, a **wprowadzane zmiany odwracają przyjęty wcześniej kierunek dążenia do zapewnienia pełnej dostępności przekazów audiowizualnych**. Nie ulega wątpliwości, że proponowane brzmienie przepisów rozporządzenia wymaga dalszej analizy i ścisłych konsultacji ze osobami z niepełnosprawnościami. Należy mieć na względzie, że to dostępność i włączenie w społeczeństwo powinny być podstawowymi dyrektywami nowoprojektowanych rozwiązań.

Biorąc to pod uwagę, działając w oparciu o przepis art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz.U. z 2020 r. poz. 627, t.j. ze zm.), zwracam się do Pana Przewodniczącego o uwzględnienie w dalszych pracach nad projektem rozporządzenia w sprawie udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami w programach telewizyjnych przedstawionych wyżej uwag oraz o poinformowanie mnie o podjętych w związku z tym decyzjach.

¹² Komentarz ogólny nr 7 (2018) w sprawie udziału osób z niepełnosprawnościami, w tym dzieci z niepełnosprawnościami, za pośrednictwem ich organizacji przedstawicielskich, we wdrażaniu i monitorowaniu konwencji przyjętej przez Komitet do spraw Praw Osób z Niepełnosprawnościami podczas jego XX sesji (27 sierpnia – 21 września 2018 r.), znak CRPD/C/GC/7.

¹³ Komentarz ogólny nr 7 (...), pkt 15.

Łączę wyrazy szacunku

Marcin Wiącek
Rzecznik Praw Obywatelskich
/-podpisano elektronicznie/